

Общинският писаръ бързаше да надписва пликоветъ, а ржката му трепери. Дойде секретарътъ да му помогне, макаръ че това не бѣ негова работа. Конниците излѣзоха да постегнатъ конетъ до като се приготвятъ писмата. А Желѣзко се бѣ свилъ въ кжта: чакаше писмото и слушаше камбанитъ отъ околнитъ села. Слуша, а нѣщо се свива на гърди: . . . искаше му се, сега да е въ Сребърна, та той да забие камбаната, че да разбератъ, какво е кога се обявява война! Друга е нашата камбана, — си мислѣше Желѣзко. Не току тѣй я наричатъ Сребърна Камбана . . . Стойко Габара е билъ богатъ човѣкъ и за душата си е далъ единъ казанъ сребро . . .

И както си спомняше за сребърната камбана, дочу му се нейния звънъ. Вслушва се: не звънъ, а пѣсень, приказка. Приказка за зимнитъ вечери край бащино огнище, за топлитъ грижи на баща и майка . . . за милото родно село . . . Тѣй приказваше сребърната камбана на сирашката Желѣзкова душа и гърдитъ. му се преливаха отъ несдържаностъ: да се обяви по-скоро войната и да се свършва. Стига робия! Стига гурбетликъ по чужди врата! . . .

Първото приготвено писмо вржчиха на Желѣзко.

Той пое писмото съ трепетъ и закрачи навънъ.

Докато конниците попрегледатъ конетъ си — Желѣзко скри писмото въ пазва; излѣзе срѣдъ навалицата и извика: — Тръгвамъ! Всички спрѣха погледъ о него.

Желѣзко вдигна гегата съ дѣснаца, като да хврѣкне; заби я леко о земя; безъ да я пуца подскокна, хващайки съ лѣвица; стрелна краката си напредъ, издигнатъ като отъ пружина два боя високо; и както е залетѣлъ — измѣква гегата, отхврѣкналъ деветъ лехи напредъ . . . Току що прѣститъ на дѣсна нога докосватъ земята — той пакъ забива гегата о земя; ржцетъ му се премѣтатъ като свѣткавица; снагата му полита напредъ . . . приличаше на орелъ, който прави скокове преди да полети. И до като тѣзи, които гледаха, се опомнятъ какво става — Желѣзко, като подгонено видение по бѣлналия се друмъ, се подемаше и снишаваше, хвърлянъ отъ чудновата гегата все по-далечъ и по-далечъ, до като изчезна въ долината . . .

Всички се бѣха забравили отъ виденото. Стори имъ се, че това е магьосникъ: яви се и изчезна. И когато се опомниха, като